

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

osoba zúčastněná
na řízení: **X**, narozený dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2025, č. j. 304601-2/2025-MZV/VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2025, č. j. 304601-2/2025-MZV/VO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 15 270 Kč k rukám právního zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2025, č. j. 304601-2/2025-MZV/VO (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 7. 2025, č. HANO 2025 06 30 0005, o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum, podané dne 30. 6. 2025 žalobkyní, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že správní orgány vycházely výlučně z podkladů, které jsou obsahem spisu k předchozí žádosti žalobkyně, která byla vedena pod sp. zn. HANO202412020003, zejména z pohovorů provedených s žalobkyní a jejím manželem. Vzhledem k tomu, že závěry správních orgánů jsou v podstatě okopírovány z rozhodnutí o předchozí žádosti, žalobkyně uvádí, že vůči totožné argumentaci žalovaného nebude vznášet žalobní námitky, neboť by i ona jen kopírovala svoji žalobu, o které je vedeno řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 A 17/2025.
3. V bodě 2 žádosti o nové posouzení důvodu neudělení krátkodobého víza žalobkyně namítala, že správnímu orgánu I. stupně při rozhodování o této druhé žádosti žalobkyně bylo z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyni navštívil ještě jednou po provedení pohovorů v předchozím řízení, a přesto k této skutečnosti, doložené i fotografiemi, ve svém rozhodnutí nijak nepřihlédl. Správní orgán I. stupně nemůže ve věci postupovat tak, že rozhoduje na základě pohovorů pořízených v předchozím řízení, ze kterých dovozuje, že manželství je účelové, a zároveň zcela ignoruje další podklady, nacházející se ve spise z předchozího řízení, které tento jeho závěr vyvracejí. K této argumentaci žalovaný uvedl: *„Snahu vyvolávat dojem vedení společné domácnosti po podání žádosti o vízum a období mezi rozhodnutím ZÚ Hanoj a MZV je nutno považovat za účelovou, a to zejména s ohledem na výsledky paralelních pohovorů.“* Žalobkyně namítá, že takové odůvodnění je zcela nepřezkoumatelné. Neobsahuje žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, jak žalovaný došel k těmto závěrům.
4. V bodě 3 žádosti o nové posouzení důvodu neudělení krátkodobého víza žalobkyně uvedla, že ji správní orgán I. stupně výzvou ze dne 30. 6. 2025 vyzval k doložení společné konverzace a společných fotografií, bez dalšího upřesnění výzvy. Na základě této výzvy žalobkyně doložila výpis z konverzace, obsahující jak SMS zprávy mezi oběma manželi, tak i doklady o tom, že prakticky denně vedou dlouhé hovory. Žalobkyně proto namítala, že správní orgán I. stupně obsah této konverzace necituje a neuvádí, jaká z ní učinil zjištění významná pro posouzení, zda se jedná o účelové manželství či nikoli. Rovněž nijak nehodnotí skutečnost takřka každodenních dlouhých hovorů mezi manželi. Žalobkyni přitom k předložení manželské konverzace vyzval zjevně za tímto účelem.
5. Ke společné konverzaci správní orgán I. stupně uvádí pouze to, že žalobkyně doložila výpis z konverzace o 31 stranách A4 s tím, že *„z doložené konverzace, ale není zcela zřejmé, za jaké Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.“*

období byla doložena. Jednotlivé stránky na sebe nenavazují.“ K tomu žalobkyně namítala, že byla vyzvána pouze k doložení „společné konverzace“, nebyla však vyzvána, aby konverzace byla za nějaké konkrétní období, nebo aby jednotlivé stránky nějakým způsobem navazovaly. Pokud měl správní orgán na společnou konverzaci nějaké konkrétní požadavky, měl je uvést přímo ve výzvě. Kromě toho v předložené konverzaci jsou obsažena i data a časy SMS zpráv a hovorů, takže žalobkyni není jasné, proč správní orgán I. stupně tvrdí, že není zřejmé, za jaké období byla konverzace dokládána. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto nepřezkoumatelné.

6. Žalovaný se s touto argumentací přezkoumatelně nevypořádal. Na str. 8 napadeného rozhodnutí například v rozporu se skutečností tvrdí, že manželé odmítají poskytnout obsah jejich komunikace na sociálních sítích. Na str. 10 pak pouze konstatuje, že neochota manželů poskytnout výpis z komunikace po sociálních sítích nevylučuje, že sňatek byl domluven ještě předtím, než pár vůbec jakýkoli kontakt navázal. Žalovaný obsah konverzace předložené žalobkyní nijak nehodnotí.
7. V bodě 4 žádosti o nové posouzení důvodu neudělení krátkodobého víza žalobkyně namítala, že rovněž na základě výzvy správního orgánu I. stupně předložila společné fotografie ze všech tří pobytů manžela u ní a jejich dětí ve Vietnamu. Jedná se o fotografie ze svatebních oslav, ze společné dovolené, z výletů, jakož i z každodenního života v domácnosti manželů a jejich rodinných příslušníků. Obsah těchto fotografií je podle žalobkyně významný pro posouzení, zda její manželství je účelové či nikoli. Správní orgán I. stupně se však v napadeném rozhodnutí k obsahu těchto fotografií nijak nevyjádřil a nehodnotil je, ačkoli si je od žalobkyně sám vyžádal. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
8. Žalovaný k fotografiím uvedl pouze to, že snímky pořízené před podáním žádosti mohou mít vypovídací hodnotu, zatímco fotografie pořízené po podání žádosti ji nutně postrádají. Žalobkyně namítá, že toto odůvodnění je nepřezkoumatelné a nelogické: není zřejmé, proč by pozdější fotografie měly být méně relevantní, zvláště když vznikly během návštěvy manžela o lunárním Novém roce, kdy manželé očekávali kladné vyřízení předchozí žádosti a netušili, že je budou muset správnímu orgánu předkládat. Kromě toho žalobkyně uvádí, že všechny fotografie byly pořízeny před podáním druhé žádosti, které se týká tato žaloba. Z hlediska uvažování žalovaného tedy vypovídací hodnotu mají, a proto bylo povinností správních orgánů obou stupňů se s obsahem těchto fotografií v rozhodnutí vypořádat.
9. Žalovaný tvrdí, že soukromé fotografie samy o sobě nemají dostatečnou důkazní sílu a nemohou prokazovat motivaci osob. Podle žalobkyně jsou však tyto úvahy nesrozumitelné a činí rozhodnutí nepřezkoumatelným: není jasné, proč byla k předložení fotografií vyzvána, pokud správní orgán jejich obsah vůbec nehodnotí ani je nebere v úvahu ve spojení s ostatními důkazy.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalobkyně podala dne 2. 12. 2024 první žádost o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana EU. Zastupitelský úřad ji zamítl 16. 1. 2025 z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat pobyt na území. Následná žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza byla zamítnuta žalovaným dne 8. 4. 2025 a správní žaloba vedená u Městského soudu v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praze pod sp. zn. 1 A 17/2025 byla dne 28. 11. 2025 zamítnuta. Dne 30. 6. 2025 žalobkyně podala druhou žádost o krátkodobé vízum, která byla 31. 7. 2025 opět zamítnuta ze stejného důvodu. Ani její další žádost o nové posouzení nebyla úspěšná.

11. Ve stejný den podaly dvě nezletilé děti žalobkyně (syn X, dcera X) své druhé žádosti o krátkodobé vízum, které byly zamítnuty podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Následné žádosti o nové posouzení byly zamítnuty a proti rozhodnutím probíhá soudní řízení (sp. zn. 21 A 49/2025 a 21 A 48/2025). Jejich žaloby proti prvním rozhodnutím o novém posouzení důvodů neudělení víza již byly dne 28. 11. 2025 Městským soudem v Praze zamítnuty (sp. zn. 1 A 19/2025 a 1 A 20/2025).
 12. Žalovaný považuje žalobu matky za nedůvodnou. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna, správní orgány nevycházely pouze z podkladů první žádosti, neboť při druhé žádosti byl proveden aktualizací pohovor, v němž žalobkyně uvedla, že se nic nezměnilo. Zohledněny byly i nově předložené dokumenty, ale neodstranily pochybnosti o účelovosti manželství.
 13. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí nezohlednil třetí návštěvu manžela žalobkyně ve Vietnamu, avšak žalovaný ji ve svém rozhodnutí posoudil. Dospěl k závěru, že tato návštěva, vzhledem k výsledkům paralelních pohovorů, působí jako snaha vyvolat dojem společného soužití a nemůže změnit závěr o účelovosti manželství. Žalovaný své úvahy řádně odůvodnil, a proto jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Závěr o nevýznamnosti této návštěvy podporuje i rozsudek Městského soudu v Praze, který uvádí, že ani její zohlednění by nemohlo zvrátit dosavadní zjištění o krátké známosti, neexistenci společné domácnosti a účelovém charakteru sňatku.
 14. Správní orgán I. stupně po žalobkyni požadoval výpisy komunikace, avšak v rozhodnutí uvedl, že z předložených podkladů není patrné, jaké období pokrývají. Žalovaný vysvětluje, že výpisy byly předloženy v chaotickém pořadí a bez návaznosti, takže určování období by bylo velmi obtížné. Přesto lze z dat na jednotlivých stranách zjistit, že komunikace nebyla každodenní ani neprokazovala dlouhé hovory, jak žalobkyně tvrdila — často šlo jen o krátké SMS a chyběla pravidelnost kontaktu. Zároveň způsob, jakým žalobkyně společnou komunikaci doložila, nesvědčí o tom, že by jeho přípravě věnovala potřebnou péči. Tím žalobkyně podle žalovaného nepřispěla k vyvrácení podezření z účelovosti manželství.
 15. Žalovaný dále odkazuje na bod II-3.3 Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě č. COM(2014) 604 final s názvem „*Důkazní požadavky a důkazní břemeno*“, podle něhož nelze manžele nutit prokazovat, že sňatek není účelový. Mohou být o důkazy jen požádáni a mají volnost v tom, co předloží. Správní orgán proto záměrně neurčuje formu ani období komunikace, aby žadatele neomezoval. Pokud žalobkyně nepředložila přehledné a přesvědčivé důkazy, může být tato skutečnost přičtena k její tíži. Tento závěr podporuje i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2025, č. j. 1 A 17/2025-82, který uvedl, že žalobkyně měla možnost předložit jakoukoli část komunikace, již považovala za vhodnou, a nečinnost v tomto směru jde k její tíži.
 16. Správní orgán I. stupně si vyžádal fotografie, aby žalobkyně mohla vyvrátit podezření z účelového sňatku. I když jejich hodnocení výslovně neuvedl, z rozsáhlého odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že zvažoval všechny relevantní okolnosti. Správní orgán není povinen reagovat na každý důkaz jednotlivě, pokud je z rozhodnutí patrné, jaký skutkový stav vzal za rozhodný a jak jej hodnotil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65 a nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí fotografiemi zabýval tím, že zdůraznil jejich obecně nízkou důkazní sílu – samy o sobě nedokazují motivaci ani dlouhodobost vztahu, ač mohou mít určitou vypovídací hodnotu, pokud zachycují různé situace a období. Fotografie předložené žalobkyní však neprokazují vedení společné domácnosti. Tento závěr potvrdil i Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 1 A 17/2025-82, který uvedl, že fotografie zachycující manžela žalobkyně při domácích pracích neprokazují, že spolu skutečně dlouhodobě žili, ale pouze návštěvu v její domácnosti.

17. Problematika krátkodobých víz je plně upravena právem EU, zejména přímo použitelným vízovým kodexem, který stanoví zásady a postupy pro rozhodování konzulárních úřadů. Vízový kodex vychází z vlastních zásad, které jsou obsaženy v bodech 6, 7 a 29 preambule. Zásady chování konzulárních pracovníků jsou dále upraveny v čl. 39. Nad vízovým kodexem stojí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), která v čl. 5 odst. 2 zakotvuje zvýšenou vstřícnost vůči rodinným příslušníkům občanů EU. Zastupitelské úřady mohou podle bodu 28 preambule a čl. 35 směrnice o volném pohybu zkoumat, zda manželství nebylo uzavřeno pouze za účelem získání práva volného pohybu. Pro posuzování účelovosti je směrodatné sdělení Evropské komise - Pokyny týkající se práva volného pohybu občanů EU a jejich rodin č. C/2023/1392 (dále jen „sdělení Komise C/2023/1392“) a příručka COM(2014) 604. Ty definují účelový sňatek jako vztah uzavřený výhradně za účelem získání pobytových práv, který formálně splňuje podmínky, ale odporuje účelu právních norem. Podle těchto dokumentů manželé mají povinnost spolupracovat, ale nemohou být nuceni dokazovat, že jejich sňatek není účelový; mohou se rozhodnout nepředložit žádné důkazy, což však může být jednou z okolností, k nimž správní orgán při hodnocení přihlédne. Orgán nemůže vynucovat konkrétní důkaz.
18. Dalším vodítkem je Prováděcí rozhodnutí Komise C(2024) 4319 final, které upřesňuje pokyny pro zastupitelské úřady členských zemí v souvislosti s udělováním víz. Vízové řízení je komplikované tím, že úřady často před podáním žádosti nemají možnost sledovat pár dlouhodobě. Hlavními nástroji posuzování jsou proto paralelní pohovory a dotazníky, i když příprava na ně je snadná, na což upozorňuje i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016-62.
19. Posouzení účelovosti je v zásadě nepřímé a vychází z kombinace pozitivních a negativních indikativních kritérií. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 11. 2020, č. j. 44 A 65/2019-19, konstatoval, že účelovost není možné již z povahy věci přímo prokázat, ale může toliko vyplývat z určitého souhrnu skutkových okolností, které při použití pravidel logiky a pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že se věci patrně mají jinak, než jak se navenek jeví. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců je přezkum na základě žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza omezen na přezkum souladu důvodů neudělení víza s důvody uvedenými v unijních předpisech, resp. v § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
20. V napadeném rozhodnutí byla podrobně posouzena pozitivní i negativní indikativní kritéria. Nebyla naplněna tato pozitivní kritéria: žalobkyně by s vysokou mírou pravděpodobnosti právo pobytu bez existence příbuzenského svazku s občanem EU sama nezískala, úzký vztah páru netrvá dlouhou dobu (pár navázal kontakt online v únoru 2024 Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a svatba se konala v květnu téhož roku při jejich prvním osobním setkání), manželství netrvá dlouhou dobu (sňatek byl uzavřen v květnu 2024) a manželé dosud neuzavřeli žádný společný právní či finanční závazek. Klíčové je, že pár uzavřel manželství již při prvním osobním setkání. Příručka zdůrazňuje, že setkání musí být osobní. Lze se domnívat, že manžel žalobkyně odcestoval do Vietnamu s tím, že sňatek uzavře a že k tomu měl připraveny potřebné doklady bez toho, že by se se svojí nastávající předtím vůbec osobně setkal. Správní orgány přistupovaly k věci nezaujatě a manželům daly prostor k vyjádření.

21. Tvrzení o vedení společné domácnosti neodpovídají skutečnostem: manželé spolu byli jen třikrát, vždy krátkodobě a přechodně po dobu přibližně tří týdnů. Tvrzení o tom, že po celou dobu pobytů manžela ve Vietnamu pár bydlel u rodičů žalobkyně, kde sdílel společnou domácnost, nemá oporu ve spisu. I kdyby však skutečně pár žil po celou dobu pobytu manžela ve Vietnamu u rodičů manželky, jednalo by se vždy o pobyty přechodné a krátkodobé. Z tohoto důvodu nemohou manželé naplňovat definici společné domácnosti. Společné aktivity manželů po tak krátkou dobu nemohou věrohodně vyvrátit závěr o účelovosti manželství. Doprovod dětí žalobkyně do školy neprokazuje dlouhodobé společné soužití. Skutečnost, že se manžel žalobkyně snažil zajistit přijetí do české školy pro její děti, sice svědčí o určitých plánech na život na území České republiky (dále jen „ČR“), není ale důkazem o plánech pro život společný. Školní docházka je v ČR povinná a dětem by musela být zajištěna v každém případě. Tvrzení žalobkyně a jejího manžela o vedení společné domácnosti nejsou konzistentní ani věrohodná.
22. Žalovaný považuje výpovědi manželů o tom, kdy začali plánovat svatbu, za vágní. Z pohovorů vyplynulo, že už asi měsíc po navázání kontaktu přes sociální sítě mluvili o sňatku, a jejich neochota předložit výpis komunikace při první žádosti nevylučuje, že o svatbě rozhodli ještě dříve, než spolu skutečně začali komunikovat. Žalovaný zároveň uznává, že v některých kulturách je seznamování a domlouvání sňatku přes příbuzné běžné. To samo o sobě není problém, pokud se partneři předem poznají a chtějí spolu žít rodinným životem. Podstata věci proto nesouvisí se seznámením prostřednictvím příbuzných, ale v motivaci k uzavření sňatku.
23. Žalovaný hodnotil výpovědi manželů o průběhu svatby s tím, že samotný průběh obřadu účelovost přímo neprokazuje, ale nedodržení běžných zvyků (zásnuby, účast rodiny, svatební cesta apod.) může svědčit o nízké vážnosti, kterou partneři manželství přikládali. Manžel popsal, že svatbu pojali spíš jako večírek, což nekoresponduje s tvrzením o dvoudenních oslavách. Sňatek byl uzavřen tři měsíce po navázání online kontaktu a během prvního osobního setkání, aniž by se partneři dostatečně znali. Pozitivní kritérium dlouhodobosti vztahu tak nebylo splněno, neboť dlouhodobost nelze měřit pouhým trváním od seznámení, ale vyžaduje i určitou intenzitu, která v daném případě rozhodně není dána.
24. Žalovaný přihlédl k tomu, že pár nemá jasný společný plán, kde bude celá rodina po příjezdu do ČR dlouhodobě bydlet. Byt 3+1 o rozloze 70 m², ve kterém bydlí sestra žalobkyně se svojí rodinou, není vhodný pro ubytování dvou čtyřčlenných rodin. V daném kontextu je podstatné, že manžel žalobkyně své původní bydliště opustil a přihlásil se k trvalému pobytu ve zmíněném bytě u sestry žalobkyně. Zde však může rodina bydlet jen několik málo měsíců. To nijak nepotvrzuje úmysl žít společně dlouhodobě.
25. Žalovaný uvádí, že tvrzení manželů o společných plánech do budoucna jsou rozporná a nevěrohodná. Manžel při pohovoru mluvil o tom, že žalobkyně bude pracovat s ním v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

provozovně a že by tam mohl pracovat i její syn. Žalobkyně však na stejnou otázku hovořila jen o svých vlastních pracovních a administrativních plánech, nikoli o společné práci či o společném životě. Navíc „společné podnikání“ se omezuje na práci v provozovně patřící manželovi sestry žalobkyně, kde by žalobkyně vykonávala samostatnou činnost. Výpovědi manželů tak nejsou konzistentní.

26. Celkový průběh vztahu neprokazuje, že by manželský svazek byl reálně naplňován. Rozhodnutí správních orgánů tedy nezasáhla do zavedeného rodinného života. Podle žalovaného je motivací žalobkyně primárně získání pobytových práv pro sebe a děti. Plánované zapojení syna do práce v provozovně manžela sestry žalobkyně podporuje závěr, že motivací žalobkyně je spíše zajištění budoucnosti své rodiny v ČR než společný manželský život. Manželství tak podle žalovaného slouží jako prostředek, nikoliv jako skutečný cíl.
27. Správní orgány zohlednily i některé okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, např. společný jazyk a kulturní background, ty však nepřevážily nad okolnostmi svědčícími o účelovosti.

IV. Replika žalobkyně

28. Žalovaný podle žalobkyně vychází z předchozího rozhodnutí jako z neměnného závěru, že manželství je účelové, a odmítá zohlednit nové okolnosti či aktuální chování manželů. Žalobkyně namítá, že takový přístup je nesprávný, změny skutkového stavu nelze ignorovat a aktivity páru nelze automaticky označit za účelové. Dále uvádí, že rozsudek Městského soudu ze dne 28. 11. 2025, č. j. 1 A 17/2025-82, není závazný a je proti němu podána kasační stížnost. Dodává, že manžel ji a děti znovu krátce navštívil ve Vietnamu (12.–25. 11. 2025).
29. Žalobkyně tvrdí, že není jasné, proč správní orgány odmítly provést důkaz předloženou komunikací manželů. I neúplnou komunikaci je správní orgán povinen vyhodnotit, protože může mít význam pro posouzení účelovosti manželství. Žalobkyně připomíná, že i Městský soud v Praze uvedl, že může předložit jen část komunikace – z čehož plyne, že správní orgány ji musí vzít v úvahu, i když je pouze částečná.
30. Žalobkyně nesouhlasí s argumentem žalovaného, že fotografie nemají dostatečnou důkazní sílu. Podle ní žalovaný ani ZÚ Hanoj nevysvětlili, proč fotografie (samostatně či s komunikací) nemohly rozptýlit podezření, když právě za tím účelem byly vyžádány.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

31. Manžel žalobkyně dne 5. 1. 2026 vyrozuměl soud o tom, že uplatňuje právo osoby zúčastněné na řízení.

VI. Obsah správního spisu

32. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 30. 6. 2025 podala v pořadí druhou žádost o krátkodobé vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU. Totožně postupovaly dvě nezletilé děti žalobkyně, kterým byly jejich první žádosti o schengenské vízum podané z titulu rodinných příslušníků občana EU/ČR taktéž zamítnuty. Jedná se o syna žalobkyně, nezl. X, nar. 13. 06. 2009, jehož předchozí vízová žádost byla evidována pod HANO 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12 02 0004, a dceru žalobkyně, nezletilou X, nar. 21. 08. 2013, jejíž žádost byla evidována pod č. HANO 2024 12 02 0005.

33. Žalobkyně k vyplněnému a podepsanému formuláři žádosti o vízum připojila fotku, rezervaci zpátečních letenek, kopii svého pasu, vietnamský oddací list a kopii českého občanského průkazu manžela. Příbuzenský vztah k jejímu manželovi, občanu ČR, panu X, byl doložen českým oddacím listem. Z oddacího listu vyplynulo, že manželství bylo uzavřeno dne 16. 5. 2024 v X.
34. Součástí správního spisu je záznam z úvodního pohovoru s žalobkyní. Uvedla, že se jedná o její druhou žádost o vízum, přičemž první žádost podala v prosinci 2024. Uvedla, že byla její první žádost zamítnuta, nevěděla však, z jakého důvodu. Jako důvod pro podání žádosti o vízum uvedla, že chce navštívit manžela. Sdělila, že plánuje v ČR žít trvale a bude zde žádat o pobytové oprávnění. Na dotaz, co se změnilo od první žádosti, žalobkyně uvedla, že se nic nezměnilo a nechtěla nic dodat.
35. Součástí správního spisu jsou dále společné fotografie na 42 stranách A4 a výpis z konverzace s manželem o 31 stranách A4, letenky a výpis z bankovního účtu manžela žalobkyně, prohlášení manžela žalobkyně, že žalobkyně a její děti žádají o krátkodobé schengenské vízum, aby manžela žalobkyně následovaly na území ČR. K výzvě ohledně dokladu o ubytování na území ČR, žalobkyně s dětmi uvedla adresu, kde žije její manžel. Žalobkyně také předložila výpis z bankovního účtu svého manžela za období od 6. 3. 2025 do 7. 7. 2025.
36. Správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o udělení víza dne 31. 7. 2025, opětovně z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Správní orgán I. stupně zkoumal kritéria, která by indikovala, že lze v případě podané žádosti vyloučit možnost zneužití práv Společenství. Opět vyhodnotil, že manželé sice mají společný jazyk (vietnamštinu) a částečně společné kulturní zázemí, ale nelze konstatovat, že by pár byl před sňatkem v dlouhodobém vážném partnerském vztahu, že by přijal nějaké společné finanční či jiné závazky a že by žalobkyně bez problémů získala sama pobytové oprávnění v ČR. Pro vyloučení možnosti zneužití práv Společenství požádal správní orgán I. stupně o provedení paralelních pohovorů. S žalobkyní byl veden aktualizací pohovor, ve kterém uvedla, že se nic nezměnilo. Z provedených pohovorů a doložených dokumentů vyplynulo, že sestra žalobkyně, která žije v ČR, zná jejího manžela. Dala mu její číslo na Viber a Telegram a začali komunikovat dne 14. 2. 2024. Setkali se 7. 5. 2024, její sestra znala jejich situaci, že jsou oba rozvedení, a tak je chtěla dát dohromady. Manžel žalobkyně uvedl, že se s ní seznámil kolem lunárního roku asi 6. 2. 2024, když byl na návštěvě u známých sestry manželky, pak si začali telefonovat. O týden později si začali psát, asi týden před Valentýnem. V polovině března se dohodli, že se žalobkyně rozvede. Osobně se setkali v květnu 2024. Žalobkyně a její manžel se shodli, že pár tvoří od 11. 3. 2024, kdy jí manžel vyznal lásku. O svatbě začal hovořit manžel. Řekli si víckrát, že se vezmou, ale konkrétní žádost o ruku neproběhla. Na otázku, zda dal manželce při této příležitosti nějaký dárek, odpověděl, že jí dal voňavky, rtěnky, náramek a krém proti vráskám. Žalobkyně na stejnou otázku odpověděla, že ji prakticky o ruku nepožádal, vyznal jí lásku online, oba si prošli manželstvím a jsou oba rozvedeni. Žalobkyně doplnila, že jí manžel dal prsten dne 24. 5. 2025. O tom se manžel ve své výpovědi nezmínil. Sňatek byl uzavřen dne 16. 5. 2024, při první návštěvě manžela za žalobkyní, pár dní po jejich prvním osobním setkání. Žalobkyně vypověděla, že příprava oslavy trvala dva dny 23. - 24. 5. 2024 a manžel na stejnou otázku odpověděl, že se na svatbu připravovali od března, kdy se dohodli, že se vezmou. Oba Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

popsali, že se svatba konala dva dny, na oslavě bylo 90 lidí, 15 stolů po 6 hostech a z manželovy rodiny nikdo nepřišel. Oba uvedli, že rodiče manžela se svatbou nesouhlasí, protože žalobkyně je starší a rozvedená. Shodli se, že žádný svatební dar nedostali. Shodli se, co měli během registrace na sobě, ale na otázku ohledně oblečení během oslavy žalobkyně neodpověděla. Manželé se shodli ve výpovědi ohledně podávaného jídla během oslavy. Shodně vypověděli, že na svatební cestě nebyli. Od uzavření sňatku manžel žalobkyni navštívil ještě jednou na tři týdny. Pár je dle tvrzení v kontaktu každý den přes sociální síť. Přes zaslanou výzvu při minulé žádosti výpis z konverzace doložen nebyl. K této druhé žádosti konverzaci doložila žalobkyně na 31 stranách A4, není však zcela zřejmé, za jaké období byla konverzace doložena. Jednotlivé stránky na sebe nenavazují. Manželé uvádějí, že spolu sdíleli společnou domácnost hned po příletu manžela žalobkyně. Dle výpovědi si do domácnosti nic nepořídili a nemají společný účet. Jelikož pár odmítl předložit při první žádosti výpis z bankovních účtů a pracovní smlouvy, vycházel správní orgán I. stupně z výpovědí manželů ohledně jejich socioekonomické situace. Žalobkyně pracuje u svých rodičů v obchodě se smíšeným zbožím. Dostává kapesné a za ubytování rodičům neplatí. Manžel pracuje u starší sestry manželky a vydělává okolo 40 000 Kč. Manžel žalobkyně žije u její sestry v bytě o rozloze 70 m² o dispozici 3+1, kde žije sestra žalobkyně, její manžel a její děti. V této domácnosti by dle výpovědi měla pobývat i žalobkyně a její děti po svém příjezdu. Mělo by zde společně žít minimálně 8 osob. Oba shodně uvedli, že nemají žádné dluhy nebo úspory, nevlastní žádnou nemovitost ani automobil. Oba shodně uvedli, že žalobkyně má v ČR tři sestry. Nejstarší vlastní v ČR nehtové studio, druhá provozuje restauraci a třetí sestra v ČR studuje. Pár se shodoval i ohledně plánů žalobkyně najít si práci v oblasti manikúra, pedikúra. Správní orgán I. stupně konstatoval, že socioekonomické zázemí žalobkyně je slabé a její možná motivace pro útěk z těchto poměrů prostřednictvím sňatku s občanem EU představitelná. Nelze říct, že by žalobkyně bez problémů získala sama pobytové oprávnění v ČR. Výpověď páru ohledně plánování zaměstnání žalobkyně v ČR vzbuzuje dojem, že pravým účelem cesty žalobkyně do ČR je získání zaměstnání. Zastupitelský úřad v Hanoji nenabírá žádné žádosti o zaměstnanecké karty z důvodu nastavení nulové kvóty. Manželský pár nemá žádné konkrétní představy o společné budoucnosti, nejedná se o hluboký partnerský vztah s cílem rozvíjet společný rodinný život a vytvořit zázemí pro rozšíření rodiny. Manželství netrvá dlouhou dobu. Doposud nesdíleli a ani v současné době nesdílí společnou domácnost. Z provedených pohovorů a z prohlášení obou manželů v průběhu pohovoru nevyplývá, že by toto manželství naplňovalo účel manželství a uzavírání konkrétních kroků pro budování společné budoucnosti a domácnosti. Jedná se o manželství uzavřené účelově s cílem obcházení zákona o pobytu cizinců a o podvodné jednání s cílem získat vízum k pobytu na území.

37. Žalobkyně dne 5. 8. 2025 požádala o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Namítala, že je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že správní orgán vycházel výlučně z podkladů, které jsou obsahem spisu k předchozí žádosti a ignoroval nové skutečnosti; jmenovitě, že manžel navštívil žadatelku celkem třikrát a nikoliv dvakrát (třetí návštěva proběhla od 7. 1. do 3. 2. 2025) a že správní orgán vyzval žadatelku k doložení společné konverzace a společných fotografií bez dalšího upřesnění, což žadatelka splnila. Žádost o nové posouzení oponuje tvrzení správního orgánu, že jednotlivé stránky na sebe nenavazují a že z doložené konverzace není zcela zřejmé, za jaké období byla doložena. To lze dle žadatelky vyčíst z dat a časů SMS zpráv a hovorů. Žadatelka se též odvolává na předložení společných fotografií ze všech tří pobytů manžela u ní a jejich dětí ve Vietnamu – fotografie Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ze svatebních oslav, ze společné dovolené, z výletů, jakož i z každodenního života v domácnosti manželů a jejich rodinných příslušníků. Správní orgán I. stupně se k obsahu těchto fotografií nevyjádřil a nehodnotil je. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

38. Žalovaný napadeným rozhodnutím shledal, že bylo prvostupňové rozhodnutí v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V napadeném rozhodnutí konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že se dle tvrzení žalobkyně od podání její první žádosti nic nezměnilo, vycházely správní orgány z paralelního pohovoru provedeného v rámci její první žádosti o vízum, přičemž zastupitelský úřad dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky pro přehodnocení předchozího rozhodnutí. Žalovaný při posuzování účelových sňatků vychází ze zásad uvedených ve sdělení COM(2014) 604 a v příručce k vízovému kodexu. Manželé musí se správními orgány spolupracovat, ale nelze je nutit poskytovat důkazy. Pokud však odmítnou sdělit informace, které by běžní manželé znali a které by rozptýlily podezření, nelze to samo o sobě považovat za důkaz účelovosti – orgány k tomu ale mohou přihlídnout. Posuzování účelovosti je nepřímé, založené na pozitivních a negativních indikativních kritériích, uvedených demonstrativně. Každý případ musí být posuzován individuálně a komplexně, bez spoléhání na jediné kritérium. Důkazní břemeno, že manželství je účelové, nese zastupitelský úřad a závěr musí být jednoznačný. Žádost rodinného příslušníka občana EU o schengenské vízum je současně žádostí o titul umožňující následný pobyt. Žalovaný upozornil, že v některých regionech (zejména Vietnam) se stal běžným vzor „seznámení přes příbuzné + rychlý sňatek“, což je indikativní rys možného zneužití. Uzavření manželství při prvním osobním setkání je proto považováno za negativní indikativní kritérium, které nelze přehlížet. Dále uvádí, že obsah pohovorů i další důkazy ve spise dostatečně podporují závěr o účelovosti manželství a že správní orgán I. stupně postupoval přiměřeně, zohlednil i okolnosti ve prospěch páru, avšak ty byly převáženy okolnostmi svědčícími pro účelový sňatek. Žalovaný shledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně zákonným, přezkoumatelným a dostatečně odůvodněným, proto neshledal důvod k jeho zrušení či doplnění dokazování. Při posouzení pozitivních kritérií se ukázalo, že žadatelka nesplňuje podmínky, které by činily zneužití nepravděpodobným – nemá vlastní příjmy, stabilní sociální a ekonomické zázemí ani vazby motivující k návratu. Pravděpodobně by neuspěla ani se „standardní“ žádostí o schengenské vízum. Správní orgány dále hodnotily délku a povahu vztahu. Ukázalo se, že vztah vznikl náhle, komunikace začala krátce před svatbou a rozhodnutí o sňatku bylo rychlé, s projevy snahy celý proces urychlit. Tyto skutečnosti rovněž podporují závěr o účelově uzavřeném manželství. Manželé se o svatbě začali bavit velmi brzy po navázání kontaktu přes sociální síť, ještě před osobním setkáním. Oba uvádějí vágní a rozporné informace o tom, kdy a jak došlo k žádosti o ruku; skutečná formální žádost neproběhla. Rozhodnutí žadatelky rozvést se v polovině března je nevěrohodné, protože soud o rozvodu (včetně svěření dětí do péče) rozhodl již 4. 4. 2024, což časově nesedí. Je možné, že svatba byla domlouvána rodinami ještě před zahájením komunikace páru. Manželé odmítli poskytnout obsah online komunikace, což je jejich právo, ale nepřispělo to k vyvrácení podezření. Manžel poprvé navštívil žadatelku v květnu 2024, kdy během téhož pobytu proběhla svatba. Celkově spolu strávili jen několik týdnů. Pár neměl zasnuby, svatby se nikdo z rodiny z ČR nezúčastnil, neproběhla svatební cesta a nebyly předány dary. Důvody absence rodin jsou nejasné a nevysvětlují, proč nepřijely ani žadatelčiny sestry. Manželé uváděli rozporné informace i ohledně společné domácnosti a údajné svatební cesty. Jejich tvrzení se lišila v tom, odkdy spolu žili, a zda vůbec byli na cestě mimo domov.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

39. Žalovaný uzavřel, že vztah trval jen tři měsíce před svatbou, intenzita je nízká, manželé spolu nesdíleli dlouhodobou domácnost a jejich výpovědi jsou nejednotné. Pozitivní kritérium dlouhodobosti vztahu ani společné domácnosti nebylo naplněno. I kdyby manželé spolu bydleli během návštěv, dvě krátké třítydenní návštěvy nelze považovat za vedení společné domácnosti. Nezískali žádné společné věci a žadatelčino tvrzení o nakupování jídla jako „společné vybavení“ je nedostačující. Pozdější návštěva manžela (leden–únor 2025) podle žalovaného neprokazuje skutečné soužití, ale spíše snahu vytvořit jeho zdání po podání žádosti. Fotografie vytvořené po podání žádosti nemají důkazní hodnotu. Manželé nemají žádné společné právní ani finanční závazky, což je další nenaplněné pozitivní kritérium. Proto žalovaný vyhodnotil, že pozitivní kritéria nejsou splněna, a zaměřil se na negativní indikátory.
40. Negativní zjištění žalovaného: Manželé se dohodli na svatbě ještě před osobním setkáním. Jejich výpovědi jsou vágní a vzájemně rozporné. Znalost základních údajů o sobě (např. příjmy) v rámci paralelního pohovoru působí nepřirozeně a nevěrohodně. Sdílení domácnosti nebylo dlouhodobé a tvrzení o něm jsou nejednotná. Plány do budoucna se týkají hlavně práce a pobytového oprávnění, nikoli společného rodinného života. Žalobkyně se nepřipravuje na integraci (nenaučila se česky). Bydlení v přeplněném bytě sestry žadatelky je nevěrohodně popisováno a nemá jasnou perspektivu. Motivace k uzavření manželství může být převážně ekonomická. Žalovaný považoval za klíčové, že sňatek byl uzavřen při prvním osobním setkání, přičemž jeho plánování začalo už před ním. Další zjištění (např. snaha umístit děti do školy či fotografie) nejsou dostatečně průkazné. Manželství dosud neplní funkci skutečného manželského soužití.

VII. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

41. Městský soud v Praze shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
42. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť shledal důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
43. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců: *„Cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“*
44. Podle čl. 35 směrnice č. 2004/38/ES: *„[č]lenské státy mohou přijmout potřebná opatření k odeprání, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

45. Podle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, při posuzování účelovosti manželství je nutné prokázat kumulativně jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl vést společný manželský život. Neexistence společné domácnosti je zde možnou indicií, nikoli však jednoznačnou oporou pro takový závěr. Důkazní břemeno ohledně uvedených skutečností nese správní orgán a v případě pochybností je nutno učinit závěr, že se nejedná o účelové manželství.
46. Podle bodu 4.8. části III Rozhodnutí Komise ze dne 19. 3. 2010, kterým se stanoví Příručka pro zpracování žádostí o víza a provádění změn v udělených vízech (dále jen „Příručka“): *„rozhodnutí, kterým se žádost o vízum zamítá [...], musí být oznámeno žadateli písemně a plně odůvodněno (např. vyjmenováním všech materiálních stránek, které byly zohledněny, než konzulát dospěl k závěru, že sňatek byl uzavřen účelově...) a musí v něm být uvedeno, na jakém místě a kdy lze podat odvolání.“* Podle bodu 4.9. části III Příručky, *„článek 30 směrnice stanoví, že rodinným příslušníkům se zamítavé rozhodnutí musí oznamovat písemně. Bez ohledu na povinnost oznámit žadateli rozhodnutí o zamítnutí a důvody, na nichž se zamítnutí zakládá, jak je stanoveno vízovým kodexem (...), musí být zamítnutí víza rodinnému příslušníkovi občana EU vždy plně odůvodněno. Rovněž je nezbytné uvést konkrétní věcné a právní důvody, které vedly k přijetí zamítavého rozhodnutí, aby dotčená osoba mohla provést účinné kroky na svou obranu.“* a dále *„[...]je možné použít formulář, avšak odůvodnění musí být takové, aby plně objasňovalo důvody vedoucí k přijetí tohoto rozhodnutí.“*
47. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30, konstatoval, že nároky, vyžadované § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást. Přesto je nezbytné, aby rozhodnutí, jímž se nově posuzují důvody neudělení tohoto víza, obsahovalo dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž správní orgán rozhodl tak, že krátkodobé vízum opět neudělil.
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 89/2015-30 zároveň souhlasil se závěry krajského soudu, že *„bylo povinností stěžovatele při rozhodování o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza vzít v úvahu i podklady žalobce k této žádosti (pozn. o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza) připojené, včetně všech skutečností, jimiž se vymezil vůči rozhodnutí zastupitelského úřadu. Přinejmenším, pokud měl stěžovatel za to, že žalobcem uváděné skutečnosti nemohou být důvodem jeho žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jak namítá v kasační stížnosti, měl tuto skutečnost, včetně uvedení konkrétních právních a skutkových důvodů, z nichž to dovozuje, uvést.“* Také podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 79/2019-27, se žalovaný musí v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s námitkami žadatele, které uplatnil v žádosti o nové posouzení. Z napadeného rozhodnutí by tedy mělo být zřejmé, jak žalovaný vyhodnotil tvrzení žalobkyně a její vysvětlení ohledně shledaných rozporů.
49. Shledal-li Nejvyšší správní soud povinnost správních orgánů vypořádat se s podklady předloženými k žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, bylo povinností správních orgánů také řádně se vypořádat s podklady předloženými žalobkyní s žádostí o vízum.
50. Soud na úvod konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že část nazvaná „II. Odůvodnění“ napadeného rozhodnutí žalovaného je totožná s částí nazvanou „II.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění“ v rozhodnutí o první žádosti ze dne 8. 4. 2025, č. j. 301323-2/2025-MZV-VO. Nové skutečnosti a podklady žalovaný částečně reflektoval v části rozhodnutí „I. Vývoj případu“.

51. Žalobkyně v žalobě v první řadě namítala, že správní orgány vycházely výlučně z podkladů, které jsou obsahem spisu k její předchozí žádosti, zejména z pohovorů provedených se žalobkyní a jejím manželem. Konstatovala, že nebude vznášet žalobní námitky, neboť by i ona jen kopírovala svoji žalobu, o které bylo ke dni podání žaloby vedeno řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 A 17/2025. Dále namítala pochybení správních orgánů při hodnocení třetí návštěvy manžela žalobkyně ve Vietnamu, předložené komunikace žalobkyně a jejího manžela a fotografií.
52. Soud konstatuje, že protokoly z provedených pohovorů nebyly součástí správního spisu, který mu žalovaný předložil, ač napadené rozhodnutí z výsledků pohovorů vychází a hodnotí je. Avšak vzhledem k žalobním námitkám žalobkyně, které se provedených pohovorů netýkaly, nebránil tento nedostatek podkladů ve spisu projednání žaloby. Soud byl vázán žalobními námitkami žalobkyně ohledně nedostatečného zohlednění třetí návštěvy manžela žalobkyně ve Vietnamu, předložených fotografií a předložené komunikace mezi žalobkyní a jejím manželem. Zároveň soud upozorňuje pro další rozhodování žalovaného, že je obecně třeba součástí správního spisu učinit podklady, ze kterých žalovaný vychází.
53. Soud přisvědčuje žalobkyni, že část napadeného rozhodnutí nazvaná „II. Odůvodnění“ byla zcela okopírována z rozhodnutí o první žádosti žalobkyně ze dne 8. 4. 2025.
54. Žalobkyně namítala, že se správní orgány nedostatečně zabývaly třetí návštěvou manžela žalobkyně ve Vietnamu, když správnímu orgánu I. stupně při rozhodování o této druhé žádosti bylo z úřední činnosti známo, že ji manžel navštívil ještě jednou po provedení pohovorů v předchozím řízení, a přesto k této skutečnosti, doložené i fotografiemi, ve svém rozhodnutí nijak nepřihlédl. Žalovaný uvedl, že snahu vyvolávat dojem vedení společné domácnosti po podání žádosti o vízum a v období mezi prvostupňovým a napadeným rozhodnutím je nutno považovat za účelovou, a to zejména s ohledem na výsledky paralelních pohovorů. Žalobkyně namítá, že takové odůvodnění je zcela nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, jak žalovaný k těmto závěrům došel.
55. Žalovaný totožné hodnocení třetí návštěvy manžela žalobkyně (7. 1. 2025 – 3. 2. 2025) provedl již v rozhodnutí o předchozí žádosti ze dne 8. 4. 2025. Zdejší soud ve svém rozsudku č. j. 1 A 17/2025-82 ke třetí návštěvě manžela žalobkyně ve Vietnamu konstatoval, že „i kdyby žalovaný třetí návštěvu manžela žalobkyně ve Vietnamu ve svém rozhodnutí zohlednil, nemohlo by jít o skutečnost, která by mohla jakkoliv zvrátit závěry o tom, že žalobkyně se se svým manželem zná jen krátce, nevedou spolu společnou domácnost a jejich sňatek je pouze účelový. Od prvního osobního setkání žalobkyně s jejím manželem dne 7. 5. 2024 do dne vydání napadeného rozhodnutí 8. 4. 2025 (a velmi pravděpodobně i do vydání tohoto rozsudku, jelikož žádná další nová tvrzení v tomto smyslu žalobkyně neuvedla), tj. v období bezmála jednoho roku, spolu strávili dobromady maximálně cca. 10 týdnů.“
56. Soud konstatuje, že další návštěvu manžela žalobkyně ve Vietnamu po podání první a druhé žádosti o krátkodobé vízum, nelze považovat bez dalšího za účelovou. Absence dalších návštěv po podání žádosti o vízum by mohla potvrdit hodnocení správních orgánů, že se Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v případě žalobkyně a jejího manžela jedná o účelový sňatek. V případě další návštěvy manžela ve Vietnamu po dobu čtyř týdnů, které měl strávit s žalobkyní a s její rodinou, nelze bez dalšího konstatovat, že se žalobkyně a její manžel snaží pouze účelově vyvolat dojem vedení společné domácnosti. Soud tedy má za to, že je hodnocení žalovaného v této souvislosti nedostatečné, nicméně musel zohlednit i to, že žalobkyně při podání své druhé žádosti neuvedla, že od podání první žádosti proběhla třetí návštěva jejího manžela ve Vietnamu. Lze mít za to, že uvedla-li by tuto další návštěvu jako novou skutečnost, správní orgán I. stupně by shledal důvod pro provedení nového pohovoru týkajícího se průběhu této poslední návštěvy, aby bylo zjištěno, zda žalobkyně a její manžel skutečně trávili tento čas společně a zda lze na základě jejich vyjádření k této třetí návštěvě dospět ke stejnému závěru o účelovém sňatku manželů, případně zda jejich vyjádření zakládají důvod pro přehodnocení předchozího závěru o účelovém sňatku.

57. Soud neshledal, že měl správní orgán I. stupně na základě povědomí z úřední činnosti vědět o této třetí návštěvě manžela žalobkyně ve Vietnamu. Po pracovnících zastupitelského úřadu nelze požadovat, aby si pamatovali průběh jednotlivých vztahů, počty návštěv před a po předchozím podání žádosti o vízum a aby si k žádosti bez iniciativy žadatelky o vízum zastoupené advokátem dovozovaly a domýšlely různé skutečnosti z předchozích řízení. Uvedla-li žalobkyně ve svém úvodním pohovoru, že se od první žádosti nic nezměnilo, nemohla pasivně očekávat, že správní orgán I. stupně vyhledá skutečnosti, které jsou, navzdory tvrzení žalobkyně, novými skutečnostmi doloženými v předchozích řízeních. Měla-li žalobkyně za to, že se správní orgány pobytem jejího manžela ve Vietnamu v předchozím řízení nezabývaly dostatečně a že s manželem neměli dostatečnou možnost tuto návštěvu popsat, měla při podání žádosti na tuto návštěvu upozornit. Žalobkyně namítala v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, že správní orgán I. stupně nemohl vycházet z pohovorů provedených v řízení o předchozí žádosti a zároveň ignorovat další podklady ve spise o první žádosti. Soud uvádí, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z pohovorů, které byly provedeny během řízení na tomto prvním stupni. Neměl již však povinnost, jak žalobkyně uvádí, shromáždit si všechny skutečnosti, které žalobkyně uvedla následně v žádosti o nové posouzení důvodů, či v řízení před správními soudy. Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně ani nemusel mít ve své dispozici, takže po něm nebylo možné požadovat, aby si zjistil informace o tom, co dalšího se po podání předchozí žádosti stalo, neboť přesně k tomu směřoval dotaz správního orgánu I. stupně, na což žalobkyně sdělila, že se nic nezměnilo. Soud tak neshledal pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, když se třetí návštěvou manžela žalobkyně ve Vietnamu nezabýval.
58. Žalovaný na základě této námítky žalobkyně pouze převzal hodnocení poslední návštěvy manžela žalobkyně ze svého předchozího rozhodnutí. Na námitku žalobkyně, že pokud by manželství bylo účelové a podvodné, neměla by taková návštěva manžela u žalobkyně a jejich dětí po podání žádosti o vízum žádný smysl, žalovaný uvedl, že s tímto tvrzením nesouhlasí, neboť snahu vyvolávat dojem vedení společné domácnosti po podání žádosti o vízum a v období mezi rozhodnutím správního orgánu I. stupně a žalovaného je nutno považovat za účelovou, a to zejména s ohledem na výsledky paralelních pohovorů. Soud konstatuje, že by sice takové hodnocení nepovažoval za dostatečné, pokud by žalobkyně poslední návštěvu manžela při pohovoru uvedla a popsala. Žalovaný však při hodnocení žádosti žalobkyně vynaložil aktivitu odpovídající aktivitě žalobkyně při podání žádosti a prokázání, že byly předchozí závěry správních orgánů ohledně účelovosti sňatku nesprávné. Přestože tedy soud konstatuje, že samotná skutečnost, že k návštěvě manžela došlo po Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podání první žádosti o vízum, nelze bez dalšího považovat za účelové, žalovaný s ohledem na vyjádření žalobkyně při provedeném pohovoru ani nemohl tuto návštěvu jejího manžela podrobněji hodnotit. V daném případě přitom byl tento postup žalovaného způsobem pasivitou žalobkyně, nikoli nedostatečnou aktivitou správních orgánů, jak to žalobkyně uvedla.

59. Co se týká námitky žalobkyně, že žalovaný nedostatečně zohlednil předložené fotografie, soud podotýká, že správní orgán I. stupně k těmto fotografiím nic neuvedl a nevyjádřil se k nim, přestože, jak žalobkyně uvedla, si je od žalobkyně sám vyžádal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k nově doloženým fotografiím také nic neuvedl a pouze v okopírování rozhodnutí o první žádosti je uvedeno, že *„fotografie ze společně strávených chvil na různých místech a v různých obdobích před podáním žádosti o vízum vypovídací hodnotu mohou mít. Fotografie pořízené po podání žádosti o vízum takovou důkazní hodnotu nutně postrádají.“* Dále konstatoval, že *„[o]becně platí, že fotografie pořízené soukromými osobami nemohou mít samy o sobě takovou důkazní sílu, aby mohly věrohodně doložit motivaci konkrétních osob k určitému chování.“* V části „Vývoj případu“ žalovaný zároveň odkázal na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu č. j. 1 A 17/2025-82 ve vztahu k fotografiím ze třetí návštěvy manžela, u nichž nebylo v předchozím soudním přezkumu postaveno najisto, zda byly žalovanému doloženy před vydáním rozhodnutí.
60. Soud tudíž shledal důvodnou námitku žalobkyně, že se správní orgány nedostatečně zabývaly doloženými fotografiemi. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že správní orgán I. stupně nemusí reagovat na každý důkaz jednotlivě, pokud je z rozhodnutí patrné, jaký skutkový stav vzal za rozhodný a jak jej hodnotil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65 a nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Soud však konstatuje, že napadené rozhodnutí svědčí o tom, že žalovaný zcela převzal odůvodnění svého rozhodnutí o první žádosti žalobkyně (ze dne 8. 4. 2025), kdy mu fotografie z poslední návštěvy nebyly ani předloženy. Přestože v řízení o druhé žádosti žalobkyně doložila pouze fotografie z této poslední návštěvy a komunikaci s manželem, správní orgán I. stupně k těmto fotografiím nic neuvedl a žalovaný bez toho, aby bylo zřejmé, zda zohlednil tyto fotografie, konstatoval, že mají důkazní hodnotu pouze fotografie pořízené před podáním žádosti o vízum. Není přitom zřejmé, z jakého důvodu měl žalovaný vůbec za to, že tyto fotografie nebyly pořízeny před podáním žádosti o vízum, přičemž je zřejmé, že žalovaný pouze okopíroval své rozhodnutí o první žádosti, fotografie předložené žalobkyní v tomto řízení nezohlednil. Soud přitom konstatuje, že z rozsudku zdejšího soudu č. j. 1 A 17/2025, bodech 51 a 52, vyplývá, že soud měl pochybnosti o tom, zda měl žalovaný fotografie z této třetí návštěvy manžela žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda se hodnocení žalovaného týkající se fotografií, vztahuje i na fotografie z třetí návštěvy. I kdyby však žalovaný hodnotil i tyto fotografie, konstatování, že fotografie pořízené po podání žádosti nemají důkazní hodnotu, neobstojí, neboť z ničeho nevyplyvá, že měly být tyto fotografie pořízeny až po podání žádosti žalobkyně o vízum.
61. Správní orgán tedy měl fotografie zohlednit, uvést, co z nich vyplývá, a následně je hodnotit ve vztahu k ostatním zjištěným skutečnostem. Pokud měly správní orgány dojem, že fotografie byly vytvořeny účelově, měly to ve svém rozhodnutí uvést a odůvodnit. Není úkolem soudu, aby si toto hodnocení domýšlel. Samotné tvrzení, že tyto fotografie nemají důkazní hodnotu z důvodu jejich pořízení po podání žádosti o vízum, neobstojí. Neobstojí ani hodnocení, že fotografie nemohou mít důkazní sílu, aby mohly věrohodně doložit

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

motivaci konkrétních osob. Existence fotografií sice není automaticky důkazem, že se o účelový sňatek nejedná, jedná se však o důkaz, které správní orgány musí při svém rozhodování řádně zohlednit, k čemuž doposud ze strany správních orgánů v případě této druhé žádosti žalobkyně nedošlo.

62. Co se týká námitky žalobkyně, že si správní orgán I. stupně vyžádal její komunikaci s manželem, následně ji však nehodnotil, soud shledal i tuto námitku důvodnou, neboť i v tomto ohledu se žalovaný snažil odůvodnění provést až ve svém vyjádření, přičemž hodnocení v rozhodnutích správních orgánů je zcela nedostatečné.
63. Žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně předložila 31 stran, které mají prokazovat její komunikaci s manželem. Žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně obsah této konverzace necituje a neuvádí, jaká z ní učinil zjištění významná pro posouzení, zda se jedná o účelové manželství či nikoli, a takřka každodenní dlouhé hovory mezi manželi nehodnotí. Správní orgán I. stupně k doložené konverzaci pouze uvedl, že z ní není zcela zřejmé, za jaké období byla doložena, neboť jednotlivé stránky na sebe nenavazují. Žalobkyně nedostatečné zohlednění konverzace namítala již ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Namítla, že správní orgán obsah této konverzace necituje a neuvádí, jaká z nich učinil zjištění významná pro posouzení, zda se jedná o účelové manželství či nikoliv. Nehodnotí skutečnost takřka každodenních dlouhých hovorů mezi manželi. V předložené konverzaci jsou obsažena i data a časy SMS zpráv a hovorů, žalobkyni nebylo jasné, proč správní orgán tvrdí, že není zřejmé, za jaké období byla konverzace dokládána.
64. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v části „Vývoj případu“ k předložené komunikaci konstatoval, že žalobkyně komunikaci doložila a že (jak správně poznamenal správní orgán I. stupně) není z ní zřejmé, za jaké období byla doložena, neboť stránky na sebe nenavazují. V části „Odůvodnění“ z rozhodnutí o první žádosti převzal, že výpis z komunikace na sociálních sítích nebyl doložen a že neochota komunikaci poskytnout nevyklučuje, že sňatek byl domluven ještě předtím, než pár jakákoli kontakt navázal. Soud má za to, že je zřejmé, že hodnocení žalovaného ohledně nedoložené komunikace bylo překopírováno z rozhodnutí o první žádosti žalobkyně. Je tedy zřejmé, že žalovaný k předložené komunikaci po žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení víza pouze potvrdil tvrzení správního orgánu I. stupně, že předložená konverzace na sebe nenavazuje.
65. Až ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvádí a hodnotí, co lze z předložené komunikace zjistit. Až v tomto vyjádření hodnotil, že lze z komunikace zjistit, že nebyla každodenní ani neprokazovala dlouhé hovory, jak žalobkyně v žalobě tvrdila. Žalovaný konstatoval, že šlo často jen o krátké SMS a chyběla pravidelnost kontaktu. Dále žalovaný uvedl, že způsob, jakým žalobkyně společnou komunikaci doložila, nesvědčí o tom, že by jeho přípravě věnovala potřebnou péči.
66. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že předložená komunikace je skutečně velmi chaotická a dokládá pouze to, že žalobkyně s manželem komunikovala v srpnu 2024 ve dnech 13. 8., 19. 8., 21. 8. a 24. 8. (celkem čtyři dny v měsíci), v září 2024 ve dnech 18. 9., 19. 9., 21. 9. a 24. 9. 2024 (celkem čtyři dny v měsíci), v říjnu 2024 ve dnech 2. 10. a 8. 10. (celkem dva dny v měsíci), v listopadu 2024 ve dnech 23. 11., 25. 11. a 30. 11. (celkem tři dny v měsíci), v prosinci 2024 ve dnech 2. 12., 3. 12., 6. 12., 7. 12., 9. 12., 11. 12., 12. 12., 13. 12., 15. 12., 16. 12. a 17. 12. (celkem 11 dní v měsíci), v lednu 2025 ve dnech 1. 1., 2. 1., 7. 1. a 17. 1. (celkem čtyři dny v měsíci), v únoru 2025 ve dnech 2. 2., 3. 2. a 11. 2. (celkem tři dny v měsíci),

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v březnu 2025 ve dnech 2. 3., 11. 3., 14. 3. (celkem tři dny v měsíci), v dubnu 2025 ve dnech 8. 4. a 14. 4. (celkem dva dny v měsíci), v květnu 2025 ve dnech 23. 5., 24. 5., 26. 5. a 28. 5. 2025 (celkem čtyři dny v měsíci) a v červnu 2025 ve dnech 1. 6., 2. 6., 10. 6., 11. 6., 12. 6., 15. 6., 16. 6., 17. 6., 23. 6. a 24. 6. (celkem deset dnů v měsíci). Žalovaný měl hodnocení tohoto důkazu provést v napadeném rozhodnutí, nikoli až ve svém vyjádření k žalobě. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že podklad byl předložen takovým způsobem, že určit dané období by bylo pro správní orgán I. stupně velmi obtížné a časově náročné. Žalovaný však neobjasňuje, co v hodnocení komunikace bránilo jemu při rozhodování o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza.

67. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
68. Žalobkyně svou pasivitou a přístupem při podání druhé žádosti o vízum výrazně snížila nároky, které lze klást na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž správní orgány mohly z velké části převzat hodnocení z rozhodnutí o první žádosti žalobkyně a v tomto řízení se zabývat především nově předloženými fotografiemi a doloženou komunikací žalobkyně a jejího manžela. Měly přitom hodnotit, zda nově doložené důkazy mohou vést v souvislosti se zjištěními v rámci řízení o první žádosti k závěru, že se v případě žalobkyně a jejího manžela jedná o manželství, které je, či není účelové. Správní orgány se však s nově doloženými listinnými důkazy nevypořádaly logickým a přezkoumatelným způsobem.
69. Soud podané žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku. V dalším řízení žalovaný zohlední všechny důkazy, které žalobkyně předložila v rámci řízení o žádosti o udělení krátkodobého víza, vyjádří se k nim a uvede ve svém rozhodnutí, jak je hodnotí. Následně vyhodnotí, zda lze na základě skutkových zjištění uzavřít, že cíl získat právo na vstup a pobyt byl převládajícím účelem jednání žalobkyně při uzavření manželství.
70. Výrok o nákladech řízení (II.) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů - tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] v částce 4 620 Kč za jeden úkon (celkem 9 240 Kč) a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky)]. Soud nepřiznal náhradu nákladů za vypracování repliky, neboť tato pouze opakovala argumentaci uvedenou v žalobě. Právní zástupce doložil, že je plátcem DPH, soud proto odměnu a náhradu hotových výdajů navýšil o částku 2 130 Kč, odpovídající této dani (21%). Celková výše nákladů řízení tedy činí 15 270 Kč. Žalovaný je povinen náklady řízení nahradit žalobkyni ve 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

71. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Podmínky pro přiznání nákladů osobě zúčastněné na řízení v projednávané věci nenastaly (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. dubna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.